

a színhelye egy megindító történetnek a 2Kir 4:8-37 szakaszában, amelyben Elizeus próféta feltámasztotta a súnemi asszony – vendéglátója – fiát. A ősi Súnem település területén ma egy Solem nevű falu található.

A könyv témája: Az Énekek éneke gyönyörű keleti szerelmes pásztorköltemény. Néhány magyarázó ezt a könyvet különböző szerzők tollából származó szerelmes versek gyűjteményének tekinti, mivel helyenként nehéz megtalálni a kapcsolatot egy-egy rész között. Mások a könyv egysége mellett érvelnek, a következő szempontokra hivatkozva: 1) Salamon neve az egész könyvben előfordul (1:1, 5; 3:7, 9, 11; 8:11, 12); 2) az egész könyvben hasonló szófordulatok és képek találhatók (2:16, vö. 5:19; 2:5, vö. 5:8); 3) következetesen utal a menyasszony családjára, mindig csak az anyát és a fiútestvéreket említve, de az apát nem (1:6; 3:4; 8:2).

A történet pontos vázlatát és menetét illetően igen eltérőek a vélemények.

Az ének egyértelműen Salamon király és egy Palesztina északi területéről származó vidéki lány szerelmi történetét írja le. A király szerelemből vette feleségül a lányt. Kettejük szerelmében sokan Krisztus és az egyház kapcsolatának nagyszerű illusztrációját látják, vagy azt, hogy Krisztus mennyire ragaszkodik megváltottjaihoz egyénileg is. Mind az Ó-, mind az Újszövetség előszeretettel hasonlítja a férj és a feleség kapcsolatához Isten és népe viszonyát (lásd Ézs 54:4, 5; Jer 3:14; 2Kor 11:2).

Itt azonban kifejezett körültekintéssel kell eljárni, ugyanis egyes bibliamagyarázók szerint az Énekek éneke évszázadokon át az allegorizálást kedvelő írásmagyarázók számára igazi „vadászterület” volt. A keresztény egyházban a Szentírás allegorizáló magyarázata visszavezethető egészen az egyiptomi alexandriai iskoláig, Origenész (Kr. u. 184–254) személyéig, aki ezt a módszert alkalmazta. Az írásmagyarázat allegorizáló formája a görög filozófiának a kereszténységhez való vegyítéséből nőtt ki, és különböző intenzitással egészen napjainkig feltűnik. Íme néhány példa arra, hogy e módszer jegyében milyen messze elmentek egyes magyarázók: Krisztus csókja – az inkarnáció; a menyasszony arca – a külsőséges kereszténység és a jócselekedetek; aranylánc – hit; nárdus olaj – megváltott emberiség; a menyasszony haja, amit a kecskenyájhoz hasonlít az ének – a kereszténységet felvett nemzetek; Salamon 80 felesége – a kereszténységhez csatlakozó pogány nemzetek; Sulamit köldöke – a kehely, amivel az egyház a megtérésre vágyódók szomját oltja; a két kebel – az Ó- és Újszövetség.

a színhelye egy megindító történetnek a 2Kir 4:8-37 szakaszában, amelyben Elizeus próféta feltámasztotta a súnemi asszony – vendéglátója – fiát. A ősi Súnem település területén ma egy Solem nevű falu található.

A könyv témája: Az Énekek éneke gyönyörű keleti szerelmes pásztorköltemény. Néhány magyarázó ezt a könyvet különböző szerzők tollából származó szerelmes versek gyűjteményének tekinti, mivel helyenként nehéz megtalálni a kapcsolatot egy-egy rész között. Mások a könyv egysége mellett érvelnek, a következő szempontokra hivatkozva: 1) Salamon neve az egész könyvben előfordul (1:1, 5; 3:7, 9, 11; 8:11, 12); 2) az egész könyvben hasonló szófordulatok és képek találhatók (2:16, vö. 5:19; 2:5, vö. 5:8); 3) következetesen utal a menyasszony családjára, mindig csak az anyát és a fiútestvéreket említve, de az apát nem (1:6; 3:4; 8:2).

A történet pontos vázlatát és menetét illetően igen eltérőek a vélemények.

Az ének egyértelműen Salamon király és egy Palesztina északi területéről származó vidéki lány szerelmi történetét írja le. A király szerelemből vette feleségül a lányt. Kettejük szerelmében sokan Krisztus és az egyház kapcsolatának nagyszerű illusztrációját látják, vagy azt, hogy Krisztus mennyire ragaszkodik megváltottjaihoz egyénileg is. Mind az Ó-, mind az Újszövetség előszeretettel hasonlítja a férj és a feleség kapcsolatához Isten és népe viszonyát (lásd Ézs 54:4, 5; Jer 3:14; 2Kor 11:2).

Itt azonban kifejezett körültekintéssel kell eljárni, ugyanis egyes bibliamagyarázók szerint az Énekek éneke évszázadokon át az allegorizálást kedvelő írásmagyarázók számára igazi „vadászterület” volt. A keresztény egyházban a Szentírás allegorizáló magyarázata visszavezethető egészen az egyiptomi alexandriai iskoláig, Origenész (Kr. u. 184–254) személyéig, aki ezt a módszert alkalmazta. Az írásmagyarázat allegorizáló formája a görög filozófiának a kereszténységhez való vegyítéséből nőtt ki, és különböző intenzitással egészen napjainkig feltűnik. Íme néhány példa arra, hogy e módszer jegyében milyen messze elmentek egyes magyarázók: Krisztus csókja – az inkarnáció; a menyasszony arca – a külsőséges kereszténység és a jócselekedetek; aranylánc – hit; nárdus olaj – megváltott emberiség; a menyasszony haja, amit a kecskenyájhoz hasonlít az ének – a kereszténységet felvett nemzetek; Salamon 80 felesége – a kereszténységhez csatlakozó pogány nemzetek; Sulamit köldöke – a kehely, amivel az egyház a megtérésre vágyódók szomját oltja; a két kebel – az Ó- és Újszövetség.

Az efféle írásmagyarázati módszerek oktalansága és veszélye abban van, hogy elfogadottnak vesz olyan magyarázati módszert, aminek a korlátait nem határozza meg, ugyanakkor a szabad képzeletet magyarázati elvé emeli.

A Bibliában azt tapasztaljuk, hogy könyvei minden esetben határozott eligazító üzenetet tartalmaznak saját korukra vonatkozóan is. Ez alól csak kevés kivétel van, akkor viszont az író ezt külön jelzi is (lásd Dán 12:9). Talán nem nehéz feltételezni: ez a könyv egyértelműen azzal az üzenettel szólította meg a saját korában élő embert éppúgy, mint a későbbi nemzedékeket, hogy Istentől ered a férfiak és a nők házassága, akik örömet találhatnak egymásban.

Az írásmagyarázat biztonságos módja, ha egy ihletett író értelmezi egy prófécia jelképes képeit, kifejezéseit, egy példázat képeit, a történelmi események lelki tanulságait és a tanítás szemléltető eszközeinek lelki jelentőségét. A prófétai jelképeket csak akkor tudjuk pontosan meghatározni, ha egy bibliai író értelmezi számunkra (pl. Jel 12:9), de így van ez a példázatok esetében is (pl. Lk 8:1-15), vagy a történelmi események lelki mondanivalójánál (pl. Róm 8:11). Minden egyéb esetben a magyarázatot fenntartással, egyéni magyarázatként kell kezelni.

Az Újszövetségben nem találunk az *Énekek éneke* könyvéből vett idézetet.

A könyv a keleti verselés formáit tükrözi, amit nem szabad elfelejteni, amikor értelmezni kívánjuk gyönyörű verseit, gondolatait. Ugyanakkor tisztában kell lenni azzal is, hogy az ókori keleten elfogadott volt kifejezett nyíltsággal beszélni bensőséges dolgokról.

A könyv vázlata: Az alábbi vázlat csak egy elrendezési lehetőség a sok közül, mely azon alapszik, hogy a különböző részek egy egységes szerkezetbe illenek bele, van egy belső összhang az ének különböző szakaszai között, ami viszont nem bizonyítható határozottan. Az alábbiakban közölt vázlat csupán egy a többi lehetséges vázlat között, de talán segít a magyarázatban és a könyvben való eligazodásban. Ez a vázlat azon a feltételezésen alapszik, hogy e műnek két főszereplője van: Salamon és Sulamit. Számos mai kutató azonban olyan vázlatot részesít előnyben, amelyben három főszereplő van, Salamon, Sulamit és a lány kedvese, a pásztor. Eszerint az elgondolás szerint Salamon azért vitette Sulamitot a palota udvarába, hogy ott szerelmével körbevegye, de sikertelenül próbálkozott, mert Sulamit hűséges maradt vidéki szerelméhez, a pásztorfiúhoz. Ez a magyarázat azonban nem alkalmas arra, hogy Krisztus és egyháza kapcsolatát szimbolizálja.

Az efféle írásmagyarázati módszerek oktalansága és veszélye abban van, hogy elfogadottnak vesz olyan magyarázati módszert, aminek a korlátait nem határozza meg, ugyanakkor a szabad képzeletet magyarázati elvé emeli.

A Bibliában azt tapasztaljuk, hogy könyvei minden esetben határozott eligazító üzenetet tartalmaznak saját korukra vonatkozóan is. Ez alól csak kevés kivétel van, akkor viszont az író ezt külön jelzi is (lásd Dán 12:9). Talán nem nehéz feltételezni: ez a könyv egyértelműen azzal az üzenettel szólította meg a saját korában élő embert éppúgy, mint a későbbi nemzedékeket, hogy Istentől ered a férfiak és a nők házassága, akik örömet találhatnak egymásban.

Az írásmagyarázat biztonságos módja, ha egy ihletett író értelmezi egy prófécia jelképes képeit, kifejezéseit, egy példázat képeit, a történelmi események lelki tanulságait és a tanítás szemléltető eszközeinek lelki jelentőségét. A prófétai jelképeket csak akkor tudjuk pontosan meghatározni, ha egy bibliai író értelmezi számunkra (pl. Jel 12:9), de így van ez a példázatok esetében is (pl. Lk 8:1-15), vagy a történelmi események lelki mondanivalójánál (pl. Róm 8:11). Minden egyéb esetben a magyarázatot fenntartással, egyéni magyarázatként kell kezelni.

Az Újszövetségben nem találunk az *Énekek éneke* könyvéből vett idézetet.

A könyv a keleti verselés formáit tükrözi, amit nem szabad elfelejteni, amikor értelmezni kívánjuk gyönyörű verseit, gondolatait. Ugyanakkor tisztában kell lenni azzal is, hogy az ókori keleten elfogadott volt kifejezett nyíltsággal beszélni bensőséges dolgokról.

A könyv vázlata: Az alábbi vázlat csak egy elrendezési lehetőség a sok közül, mely azon alapszik, hogy a különböző részek egy egységes szerkezetbe illenek bele, van egy belső összhang az ének különböző szakaszai között, ami viszont nem bizonyítható határozottan. Az alábbiakban közölt vázlat csupán egy a többi lehetséges vázlat között, de talán segít a magyarázatban és a könyvben való eligazodásban. Ez a vázlat azon a feltételezésen alapszik, hogy e műnek két főszereplője van: Salamon és Sulamit. Számos mai kutató azonban olyan vázlatot részesít előnyben, amelyben három főszereplő van, Salamon, Sulamit és a lány kedvese, a pásztor. Eszerint az elgondolás szerint Salamon azért vitette Sulamitot a palota udvarába, hogy ott szerelmével körbevegye, de sikertelenül próbálkozott, mert Sulamit hűséges maradt vidéki szerelméhez, a pásztorfiúhoz. Ez a magyarázat azonban nem alkalmas arra, hogy Krisztus és egyháza kapcsolatát szimbolizálja.